

Arrest

nr. 187 248 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2016 tot weigering van de afgifte van een visum voor kort verblijf (type C).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DERMAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij, die de Chinese nationaliteit heeft, vraagt op 28 oktober 2016 een visum voor kort verblijf voor de duur van 90 dagen (type C) aan bij de Belgische ambassade te Guangzhou, China, met het oog op een vriendenbezoek.

Op 21 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering tot afgifte van een visum voor kort verblijf (type C). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

Betrokkene is jong en ongehuwd.

Betrokkene is slechts sinds enkele maanden tewerkgesteld bij haar huidige werkgever.

Bijgevolg beschikt zij nog niet over een stabiele beroepsactiviteit in China.

Betrokkene kwam jaren geleden met een visum kort verblijf naar België, verbleef hier illegaal en werd gerepatriëerd na het verkrijgen van verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg biedt zij weinig garantie op terugkeer naar haar land van origine.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij het volgende aan:

- “- schending van de vormen en substantiële vormvoorschriften, voorzien ten straffe van nietigheid, bevoegdheidsoverschrijding en machtsmisbruik*
- inbreuk van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikelen 1 tot 4 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
 - inbreuk van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;*
 - het beginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen beginsel volgens het welke de overheid haar administratieve beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden;*
 - de kennelijke beoordelingsfout.”*

Het middel luidt als volgt:

“Eerste onderdeel

Gezien de aangevochten beslissing verzoekster als volgt beschrijft : « jong en ongehuwd », « slechts sinds enkele maanden tewerkgesteld bij haar huidige werkgever » en « beschikt zij nog niet over een stabiele beroepsactiviteit »

Terwijl iedere administratieve beslissing zowel in rechte als in feite adequaat moet worden gemotiveerd, conform de voorschriften artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikelen 1 tot 4 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ten straffe van bevoegdheidsoverschrijding en machtsmisbruik ;

Dat de administratieve beslissing moet worden genomen na studie van alle elementen van het dossier (stuk n° 7) ;

Dat in haar motivering, tegenpartij nergens melding maakt van het bestaan van de heer M.D. (...) en van zijn relatie met verzoekster ;

Dat tegenpartij hier nochtans niet onwetend van kon zijn, nu dit blijkt uit :

- de uitnodigingsbrief dd. 26 september 2016 van de heer D. (...), dat in het dossier is (« ingediende documenten met het verzoek : invitation letter (original) of your friend(s) : D.M.M. (...) E » (stuk n° 3)*
- de verklaringen van verzoekster*
- de historiek van het dossier opgesteld door de Belgische overheden*
- de bemerking van de Belgische overheden « uit uitnodiging van haar vriend M.D. (...) »*
- het arrest nr. 166 768 dd. 28 april 2016 van Uw Gerecht (stuk n° 2), waarvan 2 exemplaren in het dossier vervat zijn (stuk n° 7)*

Dat verzoekster niet kan worden beschouwd als een jonge vrouw, zonder banden en alleenstaand (ongehuwd), die een risico vertoont haar land enkel uit zin voor avontuur verlaat ;

Dat de kortstondigheid van de werkperiode van verzoekster niet als argument kan worden gebruikt daar blijkt dat verzoekster slechts sedert september 2015 (en niet september 2016 zoals verkeerdelijk vermeld wordt in een verslag van verwerende partij) in China verblijft ; dat het door enkel door omstandigheden is dat verzoekster professionele stabiliteit heeft kunnen reiken ;

Zodat de aangevochten beslissing tegen de voorschriften van de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ten straffe van bevoegdheidsoverschrijding en machtsmisbruik, indruist.

Tweede onderdeel

Gezien de aangevochten beslissing geen rekening houdt met de pleitzitting van 26 januari 2017 voor de 43ste kamer van het Hof van beroep te Brussel (stuk n° 6), dat uitspraak moet doen over de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en de heer M.D. (...);

Terwijl elke administratieve beslissing zorgvuldig dient te worden voorbereid met het oog op een in rechte en in feite adequate motivering om te beantwoorden aan de voorschriften van de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ten straffe van bevoegdheidsoverschrijding, van machtsmisbruik, van gebrek aan proportionaliteit ;

Dat de brief van de heer M.D. (...) van 26 september 2016 (stuk n° 3), die deel uitmaakt van het dossier, melding maakt van die datum met bijgevoegd stavingstuk (proces-verbaal van de openbare zittingen van het Hof van Beroep, met vermelding van het hoogdringend karakter van de zaak)(stuk n° 6) ;

Dat het schijnt dat tegenpartij dit element opzettelijk tracht na te laten, hetgeen onaanvaardbaar is; dat zij zodoende het proportionaliteitsbeginsel manifest heeft overschreden en zich schuldig heeft gemaakt aan bevoegdheidsoverschrijding en machtsmisbruik;

Dat tegenpartij zich niet kan beperken tot gewone beweringen in de aangevochten beslissing, die niet worden gestaafd door objectieve elementen, maar de precieze redenen om dewelke zij van oordeel is dat de door verzoekster voorgelegde documenten, in voorliggende omstandigheden, geen voldoende bewijs leveren van de gegrondheid van de vraag tot het bekomen van een visum (CCE nr. 22 526 dd. 30 januari 2009) ;

Zodat de aangevochten beslissing, die genomen werd zonder de nodige zorgvuldigheid die vereist is in het nemen van iedere administratieve beslissing, het voorwerp uitmaakt van diverse onregelmatigheden daar de motivering zowel in rechte als in feite onjuist is, hetgeen een schending vormt van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Derde onderdeel

Gezien de aangevochten beslissing geenszins rekening houdt met het privé- en het familieleven van verzoekster ;

Terwijl elke administratieve beslissing moet worden genomen conform de internationale verplichtingen van België, waaronder de Europese verplichtingen die vervat zijn in Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, in het bijzonder artikel 8, en dat de overheden het proportionaliteitsbeginsel dienen na te leven ;

Dat de weigering tot de uitreiking van een visum van kort verblijf aan verzoekster – zoals zij dit vordert – geenszins strookt met de interne wettelijke voorschriften noch met de internationale voorschriften die tegenpartij dient na te leven ;

Dat de heer M.D. (...) in zijn brief van 26 september 2016 (stuk n° 3) – brief die aan het administratief dossier werd toegevoegd tegenpartij eraan herinnerde dat het arrest nr. 166 768 uitgesproken door de IIIde kamer van uw Gerecht (stuk n° 2) gebaseerd is op het respect van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ;

Dat in arrest nr. 166 768 (stuk n° 2) herinnerd wordt aan het feit « que la vie familiale de la requérante avec Monsieur [le compagnon de verzoekster] n'est pas formellement remis en cause, de telle sorte qu'elle tombe dans le champ d'application de l'article 8 de la CEDH et que si des ingérences sont possibles, elles sont strictement encadrées et se doivent d'être proportionnées, et il s'agit là d'une obligation imposée à l'administration » ;

Dat tegenpartij, die reeds de optie had genomen om de brief van de heer D. (...) simpelweg te negeren, ook vrij beslist om de arresten van uw Gerecht zomaar te negeren!;

Dat uw Gerecht in haar arrest nr. 166768 dd. 28 april 2016, heeft geoordeeld dat het inreisverbod volledig buiten verhouding was : « tout à fait disproportionnée », en heeft toegevoegd dat « ce fait est d'autant plus grave que la loi permet à l'administration de ne pas délivrer une telle interdiction, s'il existe des raisons humanitaires, et qu'en l'espèce, il existe de telles circonstances humanitaires, à savoir la relation suivie depuis plus de trois ans, la maîtrise de la langue française par Madame [la partie requérante], et surtout l'impossibilité de poursuivre la relation ailleurs qu'en Belgique » ;

Dat tegenpartij geen administratief cassatieberoep heeft ingesteld tegen dit arrest van uw Gerecht (stuk n° 2) en er de inhoud van bijgevolg heeft aanvaard; dat tegenpartij nu de werkelijkheid van het privé- en

het familieleven van verzoekster en de heer D. (...) niet meer in vraag mag stellen; dat de werkelijkheid van het familiale leven werd door tegenpartij immers niet betwist (arrest nr. 176 510, p. 5). Uw Gerecht verklaart hierbij ook duidelijk dat « la vie familiale de la requérante avec Monsieur [le compagnon de la requérante] » « protégée par l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme » (arrêt n° 176 510, p. 6) ;

Dat de Raad van State reeds duidelijk heeft gesteld dat een partij die deel is aan het Schengenverdrag en die het voornemen zou hebben om een vreemdeling niet toe te laten in het Schengengebied een verblijfstitel zal verlenen voor ernstige motieven, onder andere humanitaire redenen of motieven voortvloeiend uit internationale verplichtingen (RvS nr. 93513 van 23 februari 2001, geciteerd door E. DERRIKS et K. SBAI, Droit des étrangers. Loi du 15 décembre 1980. Chronique de jurisprudence 1994-2000., Les dossiers du Journal des Tribunaux, Brussel, Larcier, 2002, p. 16, nr. 4) ;

Dat er in casu manifest een internationale verplichting jegens tegenpartij bestaat om rekening te houden met het privé- en het familiale leven van verzoekster, met name artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ;

Zodat de aangevochten beslissing, tegenstrijdig is met het proportionaliteitsbeginsel, de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden schendt.

Vierde onderdeel

Gezien de aangevochten beslissing verzoekster in de onmogelijkheid stelt zich te begeven ter zitting voor het Hof van beroep te Brussel dd. 26 januari 2017 (stuk n° 6) ;

Terwijl iedere administratieve beslissing het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en in het bijzonder de artikelen 7, 9 en 41, moet naleven ;

Dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dezelfde juridische waarde heeft als verdragen ;

Dat tegenpartij nochtans artikel 7 ervan heeft geschonden betreffende het recht op het privé- en familieleven ;

Dat tegenpartij nochtans artikel 9 ervan heeft geschonden gelet de aangevochten beslissing tot gevolg heeft dat verzoekster en de heer D. (...) hun familiaal leven onmogelijk kunnen verderzetten ;

Dat tegenpartij ook artikel 41 van het Handvest heeft geschonden wat betreft de verplichting aan het bestuur om haar beslissingen te motiveren ;

Zodat de aangevochten beslissing het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie schendt, en in het bijzonder de artikelen 7, 9 en 41.

Vijfde onderdeel

Gezien de aangevochten beslissing meldt dat « Betrokkene kwam jaren geleden met een visum kort verblijf naar België, verbleef hier illegaal en werd gerepatrieerd na het verkrijgen van verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg biedt zij weinig garantie op terugkeer naar haar land van origine. »

Terwijl iedere administratieve beslissing zowel in rechte als in feite adequaat moet worden gemotiveerd, conform de voorschriften artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikelen 1 tot 4 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onder andere ten straffe van een manifeste beoordelingsfout ;

Dat de inroeping van een onregelmatig verblijf na het verstrijken van een visum van verzoekster op 9 oktober 2010, niet volstaat als motief om verzoekster een kort verblijf in 2017 te weigeren ;

Dat het een roekeloos verwijt is om te stellen dat verzoekster geen gevolg heeft verleend aan « verschillende » bevelen om het grondgebied te verlaten sinds verzoekster slechts 2 bevelen heeft gekregen : het eerste bevel op het moment van het verzoek tot registratie van de wettelijke samenwoning (dit werd niet aangevochten omdat zij werd geïnformeerd dat ze dat niet diende te doen nu het een gebruikelijke administratieve stap was), het tweede bevel werd ontvangen in schandalige omstandigheden (de lokale politie voerde namelijk een stap uit ten huize van verzoekster en haar partner om verzoekster te gaan halen, in afwezigheid van alle inbreuk) ;

Dat verzoekster eerlijk is geweest in haar verklaringen en zodoende al haar parcours, en de gevolgde procedures heeft uiteengezet ; het is dan ook in de naleving der procedures dat de zitting voor het Hof van beroep te Brussel dd. 26 januari 2017 zal plaatsvinden (stuk n° 6) ; dat het Hof van beroep zelf van mening is dat deze zaak hoogdringend is;

Dat de afwezigheid van enige waarborg tot terugkeer nog wordt tegengesproken door een heen- en weer en niet ruilbaar ticket op naam ;

Verzoekster acht de middelen bijgevolg serieus."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het enig middel voert verzoekster een schending aan van de vormen en substantiële vormvoorschriften, voorzien ten straffe van nietigheid, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien zou er sprake zijn van een kennelijke beoordelingsfout, bevoegdheidsoverschrijding en machtsmisbruik.

Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing nergens melding wordt gemaakt van het bestaan van haar relatie met de heer D. (...), terwijl verwerende partij hierover niet onwetend kon zijn. De kortstondigheid van de werkperiode zou bovendien niet als argument kunnen worden gebruikt, nu het enkel door omstandigheden is dat verzoeksters professionele stabiliteit heeft verkregen. Er zou verder geen rekening zijn gehouden met de pleitzitting van 26 januari 2017 inzake de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en de heer D. (...). De bestreden beslissing stelt verzoekster in de onmogelijkheid zich naar België te begeven teneinde die zitting bij te wonen. Verzoekster vervolgt dat geen rekening werd gehouden met haar privé- en het familieleven en verwijst in dit kader naar artikel 8 EVRM en het arrest van de Raad van 28 april 2016 met nummer 166.768. Zij laat tot slot gelden “het een roekeloos verwijt is” om te stellen dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, nu zij slechts twee bevelen zou hebben ontvangen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen duidelijk worden aangegeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 32 van de verordening nummer 810/2009, vastgesteld dat verzoeksters voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld. Er wordt verder gemotiveerd dat zij jong en ongehuwd is, dat zij slechts sinds enkele maanden tewerkgesteld is bij haar huidige werkgever en dat zij bijgevolg niet over een stabiele beroepsactiviteit beschikt. Tevens wordt erop gewezen dat verzoekster jaren geleden met een visum kort verblijf naar België is gekomen, dat zij hier illegaal heeft verbleven en werd gerepatriëerd na het verstrijken van verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Er wordt geconcludeerd dat zij weinig garanties biedt op een terugkeer naar haar land van origine.

De bestreden beslissing stelt verzoekster derhalve in staat kennis te nemen van de motieven die ten grondslag liggen van die beslissing en dit op een wijze dat zij op nuttige wijze de afweging kan maken of het zinvol is om deze beslissing in rechte aan te vechten. Aldus is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. (RvV 9 december 2014, nr. 134.782)

Verzoekster levert kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing, doch gaat eraan voorbij dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is over te gaan tot een beoordeling van de aanvraag.

Verzoekster betwist niet dat zij op 28 oktober 2016 te Guangzhou, China een aanvraag indiende voor een visum kort verblijf type C, voor de duur van 90 dagen met het oog op een vriendenbezoek. Zij betwist evenmin dat haar visumaanvraag terecht diende te worden getoetst aan artikel 32 van de verordening 810/2009, dat als volgt luidt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

(...)

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...)

Verzoekster stelt inzake de motieven van de bestreden beslissing dat zij vooreerst niet beschouwd kan worden als een jonge vrouw, die ongehuwd is, dat de kortstondigheid van de werkperiode niet als argument kan worden beschouwd en dat het een roekeloos verwijt is om te stellen dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan ‘verschillende bevelen’ om het grondgebied te verlaten, nu zij slechts twee bevelen zou hebben ontvangen.

Hiermee geeft verzoekster slechts blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van verwerende partij en nodigt het onderzoek van die andere beoordeling de Raad uit tot

een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van die andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat verwerende partij tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Verzoekster beperkt zich tot het beweren van het tegendeel en houdt in se enkel voor dat zij wel het grondgebied voor het verstrijken van haar visum zou verlaten, doch slaagt er met haar feitelijk betoog niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing de door haar voorgehouden beginselen en bepalingen schendt. Door het louter weergeven van haar eigen zienswijze omtrent haar al dan niet jeugdige leeftijd, haar burgerlijke staat, de werkperiode en de hoeveelheid van de eerder aan haar afgeleverde bevelen, slaagt verzoekster er geenszins in de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster toont niet aan dat verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat die niet correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in redelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Zij stelt verder dat zij enkel door omstandigheden professionele stabiliteit heeft verkregen, terwijl zij hiermee niet betwist dat zij slechts sedert enkele maanden tewerkgesteld is bij haar huidige werkgever en dat er bijgevolg bezwaarlijk gesproken kan worden over een stabiele beroepsactiviteit. Nergens in de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat zij sedert september 2016 in China verblijft, zodat die kritiek niet dienstig is. Zij vervolgt dat in de bestreden beslissing nergens melding wordt gemaakt van het bestaan van haar relatie met de heer D. (...), dat geen rekening werd gehouden met haar privé- en het familieleven en zij verwijst in dit kader naar artikel 8 EVRM en het arrest van de Raad van 28 april 2016 met nummer 166.768. Terwijl zij eraan voorbij gaat dat zij geen visumaanvraag heeft ingediend met het oog op gezinshereniging, doch wel een visumaanvraag kort verblijf voor de duur van 90 dagen, met het oog op een vriendenbezoek. Uit de visumaanvraag blijkt dat zij werd geïnterviewd. Zij verklaarde onder meer het volgende: "Friend visit Friend = D., M. (...), 21/03/1942 = sponsor (...) - She came back China last year for seeing her parents. - M.D. (...) came to china on April and stayed until June this year - Her profession is now as a Beauty Consultant in Fujian with monthly income 7000rmb. - She is living in the company during work days and stays home during off days. - She is happy with the salary and feeling good to stay in China. This would be the reason for guarantee herself back from Belgium if her visa would be granted. - She wants to get married with M.D. (...). Once the decision of marriage is made, they would consider where to stay, in China or Belgium (...) Commentaar: -op uitnodiging van haar vriend M.D. (...) wenst ze een vriendenbezoek te doen van 90 dagen" (vrije vertaling: Vriendenbezoek Vriend = D., M. (...), (...)/1942 = garant (...) - Zij reisde vorig jaar terug naar China om haar ouders te bezoeken. - M.D. (...) kwam naar China in april en verbleef er tot juni van dit jaar - Zij werkt thans als schoonheidsconsulente in 'Fujian' en zij ontvangt een maandelijks inkomen van 7000 'rmb'. - Tijdens de werkdagen woont zij in het bedrijf en tijdens vrije dagen blijft zij thuis. - Zij is blij met haar inkomen en zij vindt het fijn om in China te verblijven. Dit zou de garantie bieden dat ze België zou verlaten indien haar een visum wordt verleend. - Ze wil trouwen met M.D. (...). Zodra de beslissing omtrent het huwelijk is genomen, zullen zij uitmaken waar ze zullen verblijven, in China of België. (...) Commentaar: -op uitnodiging van haar vriend M.D. (...) wenst ze een vriendenbezoek te doen van 90 dagen") Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster een aanvraag voor een visum kort verblijf heeft ingediend met het oog op een vriendenbezoek. Dit blijkt tevens uit de tenlasteneming (bijlage 3bis) ingevuld door de heer D. (...) ten gunste van verzoekster, die wordt voorgesteld als een vriendin. Verzoeksters aanvraag werd dan ook terecht in het licht van het voorgaande beoordeeld en getoetst aan artikel 32 van de verordening 810/2009. Verzoekster laat na enige juridische bepaling of beginsel aan te duiden volgens dewelke verwerende partij bij de beoordeling van een aanvraag voor een visum kort verblijf voor de duur van 90 dagen, ingediend met het oog op een vriendenbezoek, zou dienen te motiveren omtrent het privé- en het familieleven en artikel 8 EVRM. Verzoeksters betoog wordt niet geschraagd en faalt naar rechte.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoekster inzake haar gezinsleven en artikel 8 EVRM veelvuldig verwijst naar het arrest van de Raad van 28 april 2016 met nummer 166.768, terwijl de Raad in het arrest met nummer 150.834 van 13 augustus 2015 geen schending van artikel 8 EVRM weerhield:

"Le Conseil constate d'emblée l'existence d'un doute quant à la réelle existence de la vie familiale entre Monsieur D. et la requérante. Il ressort en effet de la décision de refus d'enregistrement de la cohabitation légale, prise par l'Officier de l'état civil de Woluwe-Saint-Lambert ensuite d'un avis négatif du Procureur du Roi, qu'il existe des éléments permettant de douter de la réelle existence d'une vie familiale entre Monsieur D. et la requérante. Le Conseil est également d'avis que ni la requête, ni les documents y annexés ne permettent d'énervier ce constat.

En tout état de cause, à supposer réelle cette vie familiale, le Conseil considère que la partie requérante ne démontre aucunement qu'il y serait porté atteinte par l'exécution de l'acte attaqué, celle-ci n'établissant nullement l'existence de véritable obstacle qui empêcherait la requérante de poursuivre, en dehors des pays de l'Espace Schengen, une vie familiale avec Monsieur D. - en Chine, par exemple : la

circonstance que Monsieur D. ne connaît pas le chinois ne constitue à l'évidence pas un réel obstacle à son établissement dans ce pays, (...).

La partie requérante n'établit donc pas que l'exécution de l'ordre de quitter le territoire du 6 août 2015 induirait une violation de l'article 8 de la CEDH.»

(vrije vertaling :

De Raad stelt vast dat er twijfel bestaat over het bestaan van het gezinsleven tussen de heer D. en verzoekster. Uit de beslissing tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning, die door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Woluwe-Saint-Lambert werd genomen, na negatief advies van het openbaar ministerie, blijkt dat er elementen aanwezig zijn die twijfels doen rijzen omtrent het bestaan van een daadwerkelijk gezinsleven tussen de heer D. en verzoekster. De Raad is ook de mening toegedaan dat noch het verzoekschrift, noch de daarbij gevoegde documenten die bevindingen onderuit halen.

In ieder geval, in de veronderstelling dat het om een daadwerkelijk gezinsleven zou gaan, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat het zou worden geschonden door de uitvoering van het bestreden beslissing, nu zij geenszins het bestaan van een echte hinderpaal aannemelijk maakt voor het verderzetten van het gezinsleven met de heer M. buiten het Schengengrondgebied – China bijvoorbeeld: het gegeven dat de heer D. de Chinese taal niet kent, is natuurlijk niet echt een obstakel voor de vestiging in dat land

(...) Verzoekster heeft dus niet aangetoond dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied van de verlaten 6 augustus 2015 zou leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM.)

Dienaangaande kan nog worden opgemerkt dat inmiddels de niet registratie van de wettelijke samenwoning in de registers van de burgerlijke stand door de Franstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel werd bevestigd bij vonnis van 27 juni 2016.

Dienaangaande kan nog worden opgemerkt dat verzoekster hoe dan ook nalaat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de artikel 32 van de verordening 810/2009 een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De kritiek als zou de weigering tot afgifte van een visum kort verblijf voor de duur van 90 dagen het voor verzoekster en de heer D. (...) "onmogelijk maken hun familiaal leven verder te zetten" faalt in rechte. Bovendien kan uit dit betoog slechts worden afgeleid dat verzoekster in se een lang verblijf met het oog op gezinshereniging op het Belgisch grondgebied beoogt teneinde haar "familiaal leven verder te zetten", wat de motieven van de bestreden beslissing slechts onderschrijft.

Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Terwijl zij zelf tijdens het interview verklaarde dat de heer D. (...) gedurende drie maanden in China heeft verbleven en dat zij in de toekomst zullen beslissen waar zij zich zullen vestigen, in China of België. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van haar gezinsleven elders.

De verwijzing naar het arrest van de Raad van 28 april 2016 met nummer 166.768 is verder geenszins dienstig, nu dit arrest slechts het inreisverbod vernietigde. Het gegeven dat de Raad in dat arrest oordeelde dat bij het afleveren van het inreisverbod geen proportionaliteitstoets werd doorgevoerd en dat het inreisverbod niet proportioneel was, is zonder enige invloed op de beoordeling van de door verzoekster ingediende aanvraag voor een visum kort verblijf voor de duur van 90 dagen, waarmee een vriendenbezoek wordt beoogd. Waar verzoekster tot slot stelt dat er geen rekening zou zijn gehouden met de pleitzitting van 26 januari 2017 inzake de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en de heer D. (...) en dat de bestreden beslissing haar in de onmogelijkheid stelt zich naar België te begeven teneinde die zitting bij te wonen, dient vooreerst te worden herhaald dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend voor een visum kort verblijf met het oog op een vriendenbezoek en niet met het oog op het verschijnen voor een Belgische Hof. Verzoeksters aanvraag werd dan ook terecht in het licht van het voorgaande beoordeeld en getoetst aan artikel 32 van de verordening 810/2009. Bovendien heeft verzoekster geen belang meer bij haar kritiek, nu de pleitzitting thans reeds heeft plaatsgevonden en zij niet aantoonbaar als zou haar afwezigheid de voortgang ervan hebben verhinderd.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

*Het betoog van verzoekster laat niet toe de door haar aangevoerde schendingen aan te tonen.
Het enig middel is niet ernstig."*

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 32 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), en naar het feit dat het visum kort verblijf aan de verzoekende partij wordt geweigerd nu uit haar dossier weinig garanties op terugkeer naar haar land van herkomst blijken. De verwerende partij gaat hierbij in op de verschillende elementen waaruit zij dit afleidt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partij stelt dat in de motieven nergens melding wordt gemaakt van het bestaan van de heer M.D. en zijn relatie met de verzoekende partij, blijkt uit het administratief dossier weliswaar dat de verwerende partij op de hoogte diende te zijn van het feit dat de verzoekende partij met de heer M.D. wenst te huwen, doch blijkt evenwel niet op ondubbelzinnige wijze dat de verzoekende partij op basis van deze reden een visum wenste te bekomen. Zo diende zij geen aanvraag gezinshereniging in, onder de vorm van een aanvraag visum D voor lang verblijf in functie van de heer M.D., doch wel een aanvraag voor een visum kort verblijf. Op het hoofdaanvraagformulier getiteld "Application for Schengen Visa" wordt uitdrukkelijk aangeduid "visiting friend" en "90 days", waarbij zij aangaf als geplande aankomstdatum 25 november 2016 en geplande vertrekdatum 22 februari 2017. Zij heeft niet te kennen gegeven dat zij meer dan louter een bezoek aan M.D. van plan was, temeer zij een visum kort verblijf heeft aangevraagd. Iets anders blijkt evenmin uit de begeleidende fiche "Checklist for friend visit", die door de verzoekende partij werd ingevuld. Uit haar verklaringen naar aanleiding van de aanvraag blijkt overigens niet dat zij wenste te huwen tijdens deze periode van kort verblijf. Indien zij de bedoeling had M.D. te vervoegen, dan diende zij een gezinshereniging aan te vragen. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij diende te motiveren aangaande de relatie tussen de verzoekende partij en M.D. in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 32 van de Visumcode, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

(...)

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...)”

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen melding te hebben gemaakt van haar relatie met de heer M.D., terwijl zij hiervan wel op de hoogte zou zijn gelet op de historiek van haar dossier (zie ook hoger).

De Raad dient echter op te merken dat zij blijkens het administratief dossier een aanvraag indiende voor het bekomen van een visum kort verblijf (type C) op 28 oktober 2016 met als motief een vriendenbezoek op uitnodiging van M.D. voor een verblijf tussen 25 november 2016 en 22 februari 2017, hetgeen zij niet ontkent. De aanvraag diende te worden getoetst aan artikel 32 van de Visumcode, hetgeen de verzoekende partij evenmin betwist. In casu weigerde de verwerende partij het visum nu zij meent dat er weinig garanties zijn op een terugkeer van de aanvrager naar het land van herkomst voor het verstrijken van het visum. Zo wordt verduidelijkt: *“Betrokkene is jong en ongehuwd. Betrokkene is slechts sinds enkele maanden tewerkgesteld bij haar huidige werkgever. Bijgevolg beschikt zij nog niet over een stabiele beroepsactiviteit in China. Betrokkene kwam jaren geleden met een visum kort verblijf naar België, verbleef hier illegaal en werd gerepatrieerd na het verkrijgen van verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten.”* Er dient op te worden gewezen dat de verzoekende partij nalaat met haar betoog deze determinerende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij bij het weigeren van de aanvraag voor een visum kort verblijf had moeten motiveren omtrent de relatie die zij beweert te hebben met de vriend die zij stelt te komen bezoeken, nu deze relatie niet werd aangehaald in de visumaanvraag. Zij gaat eraan voorbij dat zij geen visumaanvraag indiende met het oog op gezinshereniging, maar wel voor een kort verblijf voor de duur van 90 dagen. In het interview naar aanleiding van haar visumaanvraag verklaarde zij uitdrukkelijk dat het doel van haar aanvraag was *“friend visit”*. De aanvraag werd terecht beoordeeld in het licht van artikel 32 van de Visumcode.

Het feit dat zij ter terechtzitting een kopie voorlegt van het arrest van het Hof van Beroep van Brussel van 2 maart 2017 waaruit blijkt dat de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en de heer M.D. ten onrechte niet werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij louter een vriendenbezoek voor een periode korter dan drie maanden beoogde waarbij zij in het kader van haar aanvraag geen gewag maakte van een (poging tot) wettelijke samenwoning tussen haar en de vriend die zij wenst te bezoeken.

De Raad herhaalt dat uit het administratief dossier weliswaar blijkt dat de verwerende partij op de hoogte diende te zijn van het feit dat de verzoekende partij met de heer M.D. wenst te huwen en dat zij eerder poogden wettelijk te gaan samenwonen, doch evenwel blijkt niet op ondubbelzinnige wijze dat de verzoekende partij op basis van deze reden een visum wenste te bekomen. Zo diende zij geen aanvraag gezinshereniging in doch wel een aanvraag voor een visum kort verblijf. Op het hoofdaanvraagformulier getiteld *“Application for Schengen Visa”* wordt uitdrukkelijk aangeduid *“visiting friend”* en *“90 days”*, waarbij zij aangaf als geplande aankomstdatum 25 november 2016 en geplande vertrekdatum 22 februari 2017. Zij heeft niet te kennen gegeven dat zij meer dan louter een bezoek aan M.D. van plan was, temeer zij een visum kort verblijf heeft aangevraagd. Iets anders blijkt evenmin uit de begeleidende fiche *“Checklist for friend visit”*, die door de verzoekende partij werd ingevuld. Uit haar verklaringen naar aanleiding van de aanvraag blijkt niet dat zij wenste te huwen tijdens de periode van kort verblijf. Indien zij de bedoeling had M.D. te vervoegen, dan diende zij een gezinshereniging aan te vragen. De wettelijke samenwoning is in deze gelet op het voorgaande niet relevant.

Voorts duidt de verzoekende partij geenszins de bepaling aan waaruit zij meent af te leiden dat bij de beoordeling van een aanvraag voor een visum kort verblijf ingediend met het oog op een vriendenbezoek, zelfs indien dit kadert in een liefdesrelatie dient te worden gemotiveerd inzake het privé- en familieleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Waar zij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, luidt deze bepaling als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Te dezen betwist de verzoekende partij niet dat zij op 28 oktober 2016 bij de Belgische ambassade in China een visumaanvraag type C (kort verblijf) heeft ingediend met het oog op een vriendenbezoek en niet met het oog op gezinshereniging met de Belg M.D.. Deze aanvraag werd geweigerd op grond van artikel 32 van de Visumcode, omdat er onvoldoende garanties worden geboden dat zij zal terugkeren voor het verstrijken van de duur van het visum kort verblijf. Artikel 8 van het EVRM heeft hier in casu geen uitstaans mee. Ook de omstandigheid dat het bestuur op de hoogte zou zijn van het feit dat de verzoekende partij in het verleden - tevergeefs - pogingen ondernam om de wettelijke samenwoning tussen haarzelf en de heer M.D. te laten registreren, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het feit dat ter terechtzitting een kopie wordt voorgelegd van het arrest van het Hof van Beroep van Brussel van 2 maart 2017 waaruit blijkt dat de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en de heer M.D. ten onrechte niet werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand heeft evenmin enige invloed.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij met haar summier betoog niet aantoont dat een correcte toepassing van de wetgeving, in casu artikel 32 van de Visumcode, een disproportionaliteit teweegbrengt tussen haar belangen enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfswetgeving. De beschouwingen van de verzoekende partij volstaan niet in het licht van de bewijslast die op haar rust bij het aanvoeren van de schending van artikel 8 van het EVRM (cf. 18 juni 2014, nr. 10.585 (c)).

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar privé- en familieleven. Bovendien heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat haar enig verblijfsrecht wordt ontnomen en evenmin houdt deze een algemeen verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Zij dient echter te voldoen aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden, quod non in casu. Ook toont zij niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen ontwikkelen, waarbij kan worden opgemerkt dat zij zelf tijdens het visuminterview verklaarde dat de heer M.D. gedurende drie maanden in China heeft verbleven en dat zij in de toekomst zullen

beslissen waar zij zich zullen vestigen, in China of België. Zo maakt de verzoekende partij allerm minst aannemelijk dat er sprake is van hinderpalen voor het verderzetten van haar vermeende gezinsleven elders.

Voorts staat niets de verzoekende partij in de weg een aanvraag gezinshereniging in te dienen indien zij meent aan de voorwaarden hiervoor te voldoen.

Verder merkt de verwerende partij terecht op dat de kritiek als zou de weigering tot afgifte van een visum kort verblijf voor de duur van 90 dagen het voor de verzoekende partij en de heer D. *“onmogelijk maken hun familiaal leven verder te zetten”* in rechte faalt, en dat bovendien uit dit betoog slechts kan worden afgeleid dat zij in se een lang verblijf met het oog op gezinshereniging op het Belgisch grondgebied beoogt teneinde haar *“familiaal leven verder te zetten”*, wat de motieven van de bestreden beslissing slechts onderschrijft.

Een schending van artikel 8 EVRM, of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie (hierna: het Handvest) dat er inhoudelijk mee overeenstemt, wordt niet aangetoond.

Voorts kan in de motieven van de bestreden beslissing niet worden gelezen dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij enkel uit zin voor avontuur haar land van herkomst heeft verlaten, zoals zij lijkt voor te houden.

Verder merkt de verwerende partij terecht op dat de verzoekende partij met betrekking tot haar tewerkstelling in China weliswaar aangeeft dat zij slechts door omstandigheden professionele stabiliteit heeft verkregen, doch dat zij het motief niet betwist dat zij slechts enkele maanden is tewerkgesteld niet ontkent of weerlegt. Het feit dat de verwerende partij in een verslag verkeerdelijk september 2016 in plaats van 2015 zou hebben vermeld, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Voorts kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de oproeping van een onregelmatig verblijf na het verstrijken van een visum op 9 oktober 2010 op zich niet volstaat als motief om het visum kort verblijf te weigeren, nu dit zoals blijkt niet de enige reden is waarom de verwerende partij tot de conclusie komt dat er geen sprake is van garanties dat de verzoekende partij naar China zal terugkeren en bijgevolg het visum weigert op grond van artikel 32 van de Visumcode. Deze grief berust op een onvolledige lezing van de motieven van de bestreden beslissing.

Overigens komt het de Raad niet *“roekeloos”* over te stellen in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan verschillende bevelen als het gaat om twee bevelen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij ontkent overigens niet dat er sprake is van twee bevelen, en dus verschillende bevelen, en toont niet aan dat deze onterecht werden uitgereikt. Indien zij die mening was toegedaan stond het haar vrij een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt en uit het voorgaande blijkt dat er geen bevelen met betrekking tot de verzoekende partij werden vernietigd.

Het loutere feit dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing leidt niet tot de nietigverklaring ervan. De verzoekende partij kan de Raad voorts niet uitnodigen voor een feitelijke herbeoordeling nu dit niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Het feit dat zij over een heen- en weerticket zou beschikken doet op zich geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing zoals hoger weergegeven.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met de pleitzitting van 26 januari 2017 waar het Hof van Beroep van Brussel zich zou uitspreken over de wettelijke samenwoning, kan vooreerst worden opgemerkt dat zij, zoals hoger reeds verduidelijkt, een visumaanvraag voor een kort verblijf indiende met het oog op een vriendenbezoek en niet met het oog op de persoonlijke verschijning op genoemde zitting. Verder toont zij niet aan dat haar persoonlijke aanwezigheid aldaar onontbeerlijk is en dat zij zich niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door een raadsman, daargelaten de vraag naar haar belang bij deze grief nu 26 januari 2017 in het verleden ligt en zij niet aantoon dat haar afwezigheid de voortgang heeft verhinderd - temeer zij ter terechtzitting hoger genoemd arrest van 2 maart 2017 van het Hof van Beroep van Brussel voorlegt -, noch stelde zij de Raad in kennis van het feit dat de zitting niet zou hebben plaatsgehad. Het feit dat de heer M.D. in een brief melding zou hebben gemaakt van deze pleitzitting doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar zij verwijst naar en citeert uit het arrest nr. 166 768 van 28 april 2016 van de Raad, waarin het beroep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verworpen en de Raad het inreisverbod van 6 augustus 2015 vernietigt, toont zij geenszins aan dat deze verwijzing in casu dienstig is, nu het beroep tegen de beslissing tot weigering van afgifte van een visum kort verblijf met het oog op een vriendenbezoek voorligt en niet de beoordeling van een inreisverbod. Het feit dat geen cassatieberoep werd ingediend tegen genoemd arrest door de verwerende partij doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Voorts kan evenmin worden ingezien hoe de verwijzing naar arrest 176 510 dienstig kan zijn, nu dit geen betrekking heeft op de verzoekende partij en het feit dat in dit arrest het familieleven niet zou worden betwist niet ter zake doet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout, van machtsmisbruik of van bevoegdheidsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

In zoverre de schending van artikel 13 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

In zoverre de schending van de artikelen 9 en 41 van het Handvest wordt aangevoerd, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen onvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van de artikelen 9 en 41 van het Handvest. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN